

PHẦN 39

Jimmy tự nhốt mình trong phòng suốt cả buổi chiều. Steve Abbott đến hỏi thăm ông nhiều lần.

- Ông có sao không Jimmy?

- Chưa bao giờ khoẻ đến như thế, Steve à.

- Hình như không đúng thì phải. Tôi không muốn ông tiếp tục đọc quyển nhật ký của Heather. Nó sẽ làm cho ông điên đầu mất.

- Còn tôi thì muốn anh đừng lặp đi lặp lại có mỗi một câu đó với tôi.

- Đúng ý! Tôi hứa sẽ không quấy rầy ông nữa, nhưng ông không được quên nghe Jimmy, lúc nào ông cũng có thể tin tưởng nơi tôi.

- Tôi biết, tôi biết mà Steven.

Đến năm giờ chiều, Landi nhận được cú điện thoại của thanh tra Sloane.

- Ông Landi, tôi đang ở tại văn phòng cảnh sát đây. Chúng tôi nghĩ chúng tôi có bổn phận phải thông báo cho ông biết. Kẻ đã giết chết người vợ cũ của ông đã bị nhốt rồi. Cô Farrell đã nhận ra mặt của hắn. Hắn cũng bị kết tội đã giết chết ông Max Hoffman. Ngoài ra chúng tôi có thể chứng minh chính hắn đã gây ra cái tai nạn cướp đi mạng sống của con gái ông.

- Ai thế? - Ngay lúc đó Jimmy không cảm thấy điều gì cả, không giận dữ hay ngay cả sự phiền não.

- Tên nó là Sandy Savarano. Nó là một tên giết thuê. Chúng tôi hy vọng là nó sẽ hợp tác trong vụ điều tra. Ý nghĩ phải đi ở tù làm cho hắn không chịu được.

- Như tất cả những kẻ đồng loại kiểu nó, - Jimmy đáp lại, - Vậy chớ nó làm theo lệnh ai thế?

- Đây chính là điều mà chúng tôi muốn biết trong thời gian sớm nhất. Chỉ cần chờ cho Sandy tìm ra giải pháp thích hợp nhất cho mình. Ngoài ra chúng tôi cũng bắt được kẻ tình nghi đã ăn cắp cuốn nhật ký của cô con gái ông.

- Kẻ tình nghi?

- Đúng về mặt pháp lý, mặc dù hắn đã khai nhận. Nhưng hắn đã thề không hề lấy ba trang rời mà ông buộc tội chúng tôi đã làm mất. Người hùn vốn của ông có lý. Chúng tôi chưa bao giờ có chúng trong tay cả.

- Đúng thế, các ông không hề có chúng, - Jimmy công nhận. - Tôi cũng mới vừa biết đây thôi. Người hùn vốn với tôi dường như có câu trả lời cho quá nhiều câu hỏi.

- Thưa ông hiện nay cô Farrell đang ở tại văn phòng của chúng tôi, và cô đang chờ lời khai. Cô ta rất muốn được nói chuyện với ông.

- Cho tôi gặp cô ta đi.

- Thưa ông Landi, - Lacey nói, - tôi rất mừng là cơn ác mộng này đã chấm dứt. Tôi biết là toàn bộ vụ án này rất khổ tâm cho ông. Bà Max Hoffman hiện đang ngồi cạnh tôi đây và bà ta cũng có điều gì đó để nói với ông.

- Tôi đang lắng tai nghe bà ta đây.

- Ông à, tôi đã gặp Heather tại Mohonk, - bà Hoffman kể lại. - Cô ta đi cùng một người đàn ông và khi tôi mô tả người đó cho Max, ông ấy tỏ ra hoảng hốt. Ông ấy nói đó là một kẻ tổng tiền, một tên buôn bán ma túy mà không có một ai nghi ngờ cả. Và Heather còn ít biết hơn bất cứ ai khác. Cô ta không hề biết...

Lacey đã nghe hết câu chuyện này rồi, nhưng cô lạnh người khi nghĩ đến tất cả các vụ giết người đã xảy ra sau khi Max báo động cho Heather biết hậu quả nếu như cô đi chơi với người đó.

Lacey lắng nghe bà Hoffman tả dáng người mà bà đã gặp tại Mohonk. Ít ra thì đó là một người mà cô không hề quen biết, Lacey nghĩ trong sự nhẹ nhõm.

Sloane lấy điện thoại lại từ trên tay của bà Hoffman.

- Thế người này có gọi cho ông nhớ tới ai không?

Ông lắng nghe rồi xoay qua nói với Lacey và bà Hoffman.

- Ông Landi muốn gặp hai người tại phòng làm việc của ông ta ngay bây giờ.

Về phần cô, Lacey rất muốn về nhà mình ngay tức thì, trùm mình trong bồn tắm jacuzzi, mặc vào người những thứ quần áo của riêng cô để tới nhà Kit gặp lại toàn bộ gia đình của cô. Họ có báo là sẽ ăn tối rất trễ và Bonnie có thể nán lại chơi với mấy người lớn.

- Nhưng chỉ được vài phút thôi nghe không? - Lacey ra điều kiện.

- Vâng, được rồi. - Sloane trả lời - Sau đó tôi sẽ đưa bà Hoffman về nhà.

Sloane lại nhận được một cú điện thoại khác khi họ vừa bước ra khỏi trụ sở cảnh sát. Khi ông ta quay trở lại, ông cho biết:

- Không phải chỉ một mình chúng ta đến nhà của ông Landi. Baldwin cũng đã lên đường rồi.

Nhân viên tiếp tân đưa họ đến tầng lầu mà Jimmy đang đứng chờ. khi thấy bà Lottie Hoffman trầm trồ chiêm ngưỡng cách trang trí nội thất sang trọng đến thế kia, Jimmy cắt nghĩa:

- Lúc đầu nhà hàng nhỏ bằng nửa bây giờ. Khi Heather còn bé, đây là phòng ngủ của nó.

Trong giọng nói chùng mực của ông ta có vẻ gì đó lãnh đạm, có một cái gì đó làm cho người ta nghĩ đến một đại dương quá ư là bình lặng trước khi một dòng hải lưu đe dọa biến thành một cơn sóng thần.

- Bà Hoffman, bà có thể tả một lần nữa người đàn ông mà bà đã gặp đi cùng con gái tôi không?

- Ông ta rất quyến rũ, ông ta...

- Bà chờ một chút. Tôi muốn người hùn vốn với tôi nghe điều này. Ông nhấn vào nút điện thoại liên lạc nội bộ. - Steve, anh có một phút rảnh không?

Steve bước vào, miệng tươi cười.

- Rốt cuộc rồi ông cũng thoát ra khỏi cái kén được rồi phải không Jimmy? Ô xin lỗi, tôi không biết là ông đang có khách.

- Những người khách thật lý thú đấy Steve à. Bà Hoffman, bà thấy không khoẻ sao?

Mặt tái xanh, Lottie Hoffman chỉ ngay vào Steve Abbott.

- Chính anh ta là người mà tôi thấy đi cùng Heather. Chính anh ta là người mà Max bảo là kẻ tống tiền, một tên buôn bán ma túy và cũng là một tên trộm. Chính tại anh ta mà bây giờ tôi cô đơn một mình và...

- Bà nói cái gì lạ vậy? - Abbott hỏi vặn lại với đôi mày chau, vẻ vui tươi biến mất trên khuôn mặt của anh ta.

Và đột nhiên Lacey không thể nào hình dung được con người hấp dẫn và khả ái kia dưới vai trò của một kẻ giết người.

Được sau, bảy nhân viên theo hộ tống, ông Baldwin bước vào trong phòng.

- Điều mà bà ta muốn nói đó ông Abbott, ông là một kẻ sát nhân. Chính ông đã ra lệnh giết chết chồng bà ta bởi vì ông ấy biết quá nhiều. Ông ấy đã rời bỏ công việc làm tại nhà hàng của ông Jimmy Landi chỉ vì ông ấy biết rõ các vụ thâm lạm công quỹ của ông và mạng sống của ông ta không đáng một xu nếu như ông biết điều này. Ông đã bỏ rơi các nhà cung cấp cũ như Jay Taylor chẳng hạn để mua nơi các nhà buôn thuộc bọn mafia những trang thiết bị mà phần lớn đều là thứ ăn cắp. Ông cũng làm điều đó với sòng bạc này. Và đó chỉ là một phần của những hoạt động của ông mà thôi.

- Max buộc phải tiết lộ cho Heather biết con người của ông. Và cô ta có sự lựa chọn hoặc để ông lạm dụng lòng tốt của bố cô ta hoặc khai cho ông ta biết hết những gì cô ta nắm về ông. Ông không muốn đối đầu với mối nguy cơ đó. Savarano đã tường thuật cho chúng tôi biết là ông có điện thoại cho Heather. Ông nói là Jimmy bị một cơn nhồi máu cơ tim và cô phải về nhà ngay. Savarano đang chờ cô ta. Và khi Isabelle Waring ngoan cố muốn tìm cho ra các lý do chứng minh cái chết của Heather không phải do tai nạn, bà ta đã trở nên quá nguy hiểm.

- Không đúng! - Abbott hét to, - Jimmy, tôi không bao giờ...

- Có đấy Steve, anh đã làm chuyện đó, - ông Jimmy nói thật bình thản. Anh đã giết chết Max và bà mẹ của con gái tôi. Và cả Heather, anh đã giết nó. Anh quyền rũ nó có ích gì chớ? Anh đã có tất cả những người đàn bà mà anh muốn. - Mắt của ông Jimmy sáng ngời vì phẫn nộ, ông nắm hai bàn tay to lớn của mình lại và một tiếng thét hãi hùng vang lên trong căn phòng. - Anh đã để cho đứa con gái tôi chết cháy. Anh... anh...

Ông phóng người tới trước, chụp lấy và bóp cổ Abbott bằng các ngón tay mạnh mẽ của mình. Sloane và các nhân viên cảnh sát phải hợp lực với nhau để buộc ông thả hai tay ra.

Các tiếng nấc thảm thiết của Jimmy vẫn còn vang trong tòa nhà khi Baldwin làm các thủ tục cần thiết cho việc bắt Steve Abbott.

Rốt cuộc Sandy Savarano đồng ý hợp tác từ trên chiếc giường của bệnh viện.

Khoảng hai mươi giờ, chiếc xe hơi do Jay phái tới căn hộ của Lacey, báo cho cô ta biết là nó đang chờ cô dưới nhà. Cô rất nóng lòng gặp lại gia đình mình, nhưng trước đó cô phải gọi một cú điện thoại mới được. Cô có quá nhiều chuyện để kể cho Tom, để giải thích cho anh ta biết. Ông Baldwin, đột xuất trở nên thân thiện với cô:

- Giờ đây cô đã thoát nạn rồi đấy. Chúng tôi đã thỏa thuận với Savarano nên không cần đến lời khai của cô chống lại Abbott nữa. Bây giờ cô được yên thân rồi, nhưng cũng không nên làm chuyện âm ỉ trong một thời gian. Tại sao cô

không đi nghỉ mát ở đâu đó một thời gian để chờ cho mọi chuyện lắng dịu xuống được không?

Cô đã trả lời nửa đùa nửa thật.

- Ông có biết là tôi có một căn hộ và một công việc làm tại Minnesota không? Tôi chỉ cần trở về đó là đủ.

Cô quay số của Tom. Giọng nói quen thuộc đó có vẻ như rất nóng nảy.

- Alo, - anh ta nói.

- Tom có phải không?

Một tiếng hét mừng rỡ.

- Alice hả, cô đang ở đâu vậy? Cô có khoẻ không?

- Không lúc nào khoẻ hơn bây giờ, Tom à. Còn anh thế nào?

- Tôi đang lo muốn điên đây nè. Tôi muốn loạn trí từ khi cô mất tích.

- Câu chuyện này dài lắm nhưng tôi sẽ kể cho anh nghe hết.

Cô ngừng một lúc.

- Chỉ có mỗi một điều là cái tên Alice không còn tồn tại nữa. Anh có nghĩ là sẽ quen với cách gọi tôi bằng Lacey không? Tên tôi là Lacey Farrell.

HẾT